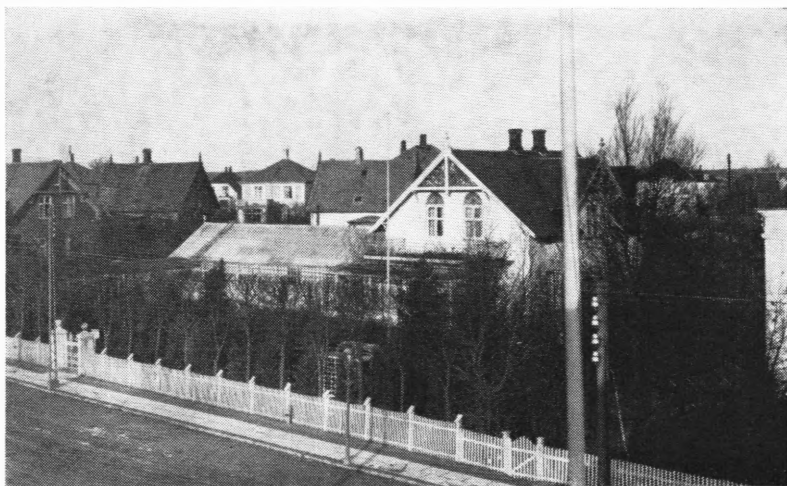

DANSKE FILMATELIERER III

På løjtnant *Tb. Jacobsens* grund, Hellerupvej 72 i Hellerup, byggedes i foråret 1913 dette atelier for det nystartede filmselskab „Dania Biofilm Kompagni“, og her optoges i de følgende år dette selskabs film, indtil selskabet likvideret i maj 1918. Villaen ligger

stadigvæk på grunden, men atelieret er revet ned. Blandt de film, der er optaget herude, kan nævnes „Scenens Børn“, optaget i 1913 af *Bjørn Bjørnson* med *Bodil Ipsen* og *Adam Poulsen* i hovedrollerne.

M. E.

Faust Filmen

et filmkunstnerisk dokument

AF BØRGE TROLLE

Filmkunsten har et af sine udspring i teatret. Da filmen for første gang prøvede „at fortælle en historie“, var det teatret, der tjente den som forbillede. Først senere i filmhistorien blev det klart, at dens vej imod kunstnerisk selvstændiggørelse måtte gå over en frigørelse fra teatret. Udviklingen blev gennemført. Filmen blev til en selvstændig kunstart, og denne proces trak også den kommercielt betonedede del af filmproduktionen bort fra teaterstilen.

Men så snart denne udvikling var gennemført, måtte der melde sig et nyt problem for filmen: Hvorledes er dens forhold til den sceniske kunst?

Teatret er en levende – og derfor forgængelig – kunstart. Filmen er i ret bogstavelig forstand en kunstart på dåser. Teatrets kunst skabes organisk, dens afgørende kriterium er kontakten med publikum. Filmkunsten skabes i langt højere grad syntetisk; det enkelte billede, den enkelte scene, den bestemte skuespillerpræstation får kun mening i sin sammenhæng. (Jævnfør de russiske eksperimenter i midten af tyverne.)

Men er filmen i stand til at konservere scenens kunst? Til fjerne tider at registrere og opbevare et stykke teaterkunst? Og hvilken rolle får filmen i dette tilfælde? Skal den stile efter kun at være dokument, eller efter også at være kunst? Spørgsmålet har rumsteret i filmfolkernes hjerner i mange år.

Laurence Olivier genskabte „Henry V“ på film, *Orson Welles* overførte sin „Macbeth“ til det hvide lærred. Det blev til to markante værker i filmhistorien, men ingen af dem kan med rette siges at være film om *Shakespeare*-opførelser på henholdsvis Old Vic og Mercury. Det i høj grad tilsigtede kunstneriske stilbrud i „Henry V“ fører f. eks. helt bevidst